

שרמן אהרון

אהרן שראן

צנינת מוקדם.
תמיד נשאל:
למה אתה, ונתמסר.
"חטופים תמיד הולכים ראשונים".
תודה לך אהרל'ה, כי על
חייך לא חסת למצון
צתיד צמק.
תודה!

אהרון (אהרלה)
שרפון

בן רחל ומשה נולד
בתל-אביב נפל בקרב
ע"י נצנים ג' סיון תש"ח
בן 20 בנפלו תנצב"ה

כרטיס ביקור!

שם: אהרון (אהרל'ה) שרמן.

תאריך לידה: 3/9/1927.

גיל נפילה: בן 21 בנובמבר, בתאריך 10/6/1948.

מזל: כולין, נולד בתל-אביב.

מצב ציר: בשנת תרפ"ז (3/9/1927) עבר לראשון לציון.

מספר אחים: 3, שתי אחיות ואח.

בית יסודי: חביב, היה תלמיד טוב.

תחביבים: רכיבה על האופנוע שלו.

חברה: להבה.

פעילות בעיר: היה פעיל בהגנה בראש"צ.

"כחול ולבן זה הצבע שלי"
מאחורי הכחול
ומאחורי הלבן
חיים רבים שמות.

אהרון (אהרל'ה) שרמן!

בן ראשון-לציון למד וסיים את בית ספר "חביב" בראש"צ בית הספר הראשון שלימד בעברית את כל המקצועות. עם סיום לימודיו עזר לאמו בחנותו אשר מול בית הכנסת הגדול היות ואביו נסקל על ידי צרבים בראל'ה, אחיו היה מראשוני הפלמ"ח (בבאר-טוביה).

אהרל'ה היה פעיל בהגנה בראש"צ והלן עם חבריו בכרמים ופרדסים של ראשון נגד פורעים צרבים, הוא קיבל הוראה להתייחס לנוטרים והיות והיה לו רשיון נהיגה, נשלח כנהג טנדר לבסיס הגליף שהיה בכפר ילידים ליד צפול'ה. זה היה בתקופת השיר "הטנדר הנוסע", משע עם תחילת מאורעות 1947 נשלח לאל-עריש, על די חולון, להלן עלה מפני פורעים מיפו, וכשהתחילו השיירות ליירושלים הנצורה היו בו המגינים בדרכם. הוא נפצע וזע הקמת מחנות הצבא הראשוני סופח אל טבעתי התאמן המחנה "פיל" תחת פיקודו של שמעון (אבודן) בצודו לא כשיר.

והרופא יצץ לו להישאר במחנה, וכשמחלקתו וחבריו קיבלו פקודה לצאת ולשחרר את קיבוץ ניצנים שהיה כבוש בידי המצרים יצאו איתם למרות פציעתו וזע נפל כביבוס המקום בחזרה מידי המצרים. הוא הובא לבקורה בחלקה הצבאית בראשון-לציון והוא בן 20 "ויהי זכרו ברוך והשם ינקום את דמו".

דברים מפי אחותו ציונה!

"אני ואחי היינו ממש כמו חברים, אני זוכרת שכאשר פא לפקרני הוא סיגל לי צמח מנהג לביכנס דרך מרפסת הבית ולא דרך הדלת, שמו האמיתי אומנם היה אהרון אך הוא פיקס שיקראו לו אהרל'ה". עוד היא הוסיפה - "פעם המלחמה הוא נפצע ולכן קיבל חופש הוא נציל זאת ספק שהלך לבית הכנסת לשאת תפילה ידור, הוא אמר שמצטוו לא נותן לא להישאר בבית שחבריו נהרגים בחוץ, למחרת חזר לפסים, ופעם הבטלה כאשר שכב תחת שוחה עם חברו, הוא נהרג מהירי".

בדרום, סמוך אל חוף ים-התיכון, בסביבות אשקלון. מוסד חינוכי במסגרת מפעלי הנוער הציוני. לפי מפקד בסוף 1976 היו בכפר 367 תושבים. נמצא במקום שבו נוסדה לראשונה קבוצת ניצנים, ונכבשה ונהרסה במלחמת הקומ"מיות תש"ח/1948 בידי הצבא המצרי הפולש. לאחר המלחמה נוסדה הקבוצה מחדש דרומה יותר, ובמקום הזה הוקם כפר-הנוער. נמצא כ-30 מ' מעל פני הים ובמרחק כ-3 ק"מ מחופו. סמוך אליו עובר כביש החוף, ועל השטח בין ניצנים והכביש היה במלחמת-העולם השנייה מחנה גדול של הצבא הבריטי וגם של צבא צרפת החפשית ובלגיה החפשית, לקראת המלחמה נגד איביהם — הצבא הגרמני והאיטלקי בצפון-אפריקה.

במלחמת הקוממיות הגיע הצבא המצרי הפולש אל האיזור הזה, ולאחר שכבש את ניצנים — התחוללו קרבות קשים בין המצרים ולוחמי חטיבת גבעתי. קרב אחד — בגבעה סמוכה, 'גבעה 69', וצפונה יותר — על גשר הבנוי על נחל לכיש, וזו הנקודה הצפונית ביותר שאליה הגיעו המצרים בפלישתם. פה היתה ראשית מפלתם, ומאז מכונה הגשר — עד־הלום.

מכפר הנוער ניצנים יוצאת דרך מערבה אל החוף הקרוב, כ-3 ק"מ. כביש אחר פונה מזרחה, חוצה את מסילת-הברזל לוד-אשקלון, ומתחבר במרחק כקילומטר אחד עם כביש החוף, בין אשדוד ואשקלון, סמוך אל מסעף הכביש אל באר-שבע. ע' גבעה 69. גבעתי. ניצנים (א). עדה-הלום.

Nizanim (I) (10) 115.125 נִיצָנִים (א) — קְבוּצָה

ישוב בדרום, במישור החוף והסביבות אשקלון, ובצד הכביש אל אשדוד. מיישובי העובד הצינוני. ראשיתו במקום כפר-הנוער ניצנים הקרוב, ביום י"א כסלו תש"ד / 8 דצמבר 1943. בין חלוצי היישוב היו צעירים עולי ארגנטינה. היישוב נקרא בשמו על יסוד דברי המשורר בשייר-השירים: 'ניצנים נראו בארץ'. העלייה אל ניצנים היתה נועזת, בהתחשב עם תנאי האיזור באותם הימים. הראשונים התיישבו בבית ערבי שגרש יחד עם האדמה ובאהלים שהקימו סביבו. למחרת קום מדינת ישראל פלש צבא מצרים אל הארץ, והטור הראשי עבר לאורך החוף צפונה. יחידות מהצבא הפולש סרו אל ניצנים לכבשה. בתום

ניצנים כראשיתה

בית ערבי שנרכש יחד עם האדמה, ועל-ידו צריף ואוהלים שהקימו העולים הראשונים.

קרב עז שנמשך ימים אחדים, ושוב נלחמו אנשי ניצנים בגבורה רבה, מעטים עם נשקם הדל מול רבים מצוידים היטב — פרצו המצרים אליה וכבשה, ביום א' סיוון תש"ח/ 8 יוני 1948. רבים ממגיני ניצנים נהרגו, רבים

ההתקפה המצרית על ניצנים.

ים מצרים פנו מהכביש אשדוד-אשקלון, באזור
תים שרידי מחנה צבאי בריטי במלחמת העולם השנייה.
הסתער על ניצנים הקטנה בטאנקים, משוריינים נושאי
ם. הם פרצו בגדר החייל שהקיפה, תפסו את גבעת
הרפת, חדר האוכל והארמון, כך קראו לבית הערבי
חד עם האדמה. המצרים שמו חסימות והציבו תוחמים
רום ובצפון. מעטים הצליחו להתחמק בעת נפילתה
של ניצנים ונסוגו אל חוף הים הקרוב.

המערכה על ניצנים!

עם כיבושה של יבנה הערבית, נקבעה סופית, צוקדת בלימת הטור
המצרי בדרכו צפונה ונסתייג שלב במערכה. מטה החטיבה שקל אתה
את צעדו הבא תוק לימוד לקח מן הצבר הקודם (הקרוג). הפרולודור
הצר בו התקדם האויב צפונה, נתן אפשרויות נוחות לפיצוץ האויב על
צורפו. החטיבה הטרידה את האויב עד המבצע, אך המצרים שידעו
שאסור להשאיר בצורפת נקודה עברית כניצנים. הם ריכלו מאמצם,
ולאחר קרב של מספר שעות נפלה המערכה ב-7 ביוני. קבוצת ניצנים
שכנה כק"מ מכביש החוף מערבה, באזור די נוח להגנה והתקפת
האויב. כ-2 ק"מ צפונית-מזרחית ניצבה גבעה 69 שממנה התאפשרה
שליטה טובה בתצפית ובאש בכל הסביבה, היא נתפסה לצורק העברת
שיירות לניצנים או כבסיס לפעולות יזומות אחרות בסביבה. המטה
הוקם בין 3 אזורים חיוניים שלושתם היו מוקפים טבעת צמדות בנויות
שלי צל, מצטה פח וסוללות עפר מצל השטח. בין הצמדות נמתחה
רשת תצלות קשר. הצמדות לא התאימו לנשק האויב והיה קשה לחפור
תצלות חדשות בתנאי מלחמה. מפקד המקום היה אברהם שורצטין
מגדוד י"ג לצידו צמד מא"ל המסק (אליהו הוכנברג). צרב קרב
מנתה המחלפה 30 לוחמים אשר הניצו בלתי מוכנים ואומנו בניצנים.
מפקד המקום חיילק את האנשים ל-14 צמדות וקבע את מפקדיהם
מבין חברי המסק. החצות הליל 6/7.6 החל האויב בהפגזת ניצנים.
החיליט הישראליים צנו באש ובפצה 8:00 נכנסו למטוסים מצרים
לתוק הקרב, היה הרס רב והרבה הרוגים.

דברים מפי אחותו ציונה!

וצוד...וצוד... מוסיפה אחותו היקרה אחותו- "פצת שירותו הצבאי"
הייתה לו חברה שמה זהבה, זה היה שולח מכתבים ומתנות כאשר נפטר
אספה זהבה את כל הדברים ששלח לה, שנה בקופסא והניחה על
קברו."

"היה לו חבר טוב שנולד לו בן, שמו ניתן לו על שמו של אהרון ז"ל."

ניצנים

עליתי על גג הבית הלפון
לראות את מה שהיה
ולזכור את אלו שמתו כאן
בין עצי אקליפטוס ופרדסים
וחולות צהובים.

רוב בני האדם משיכים לחיות
אחר אהבתם הראשונה
ורוב בני האדם חיים וקיימים
אחר מאחמתם הראשונה.

חבשתי כובע לזיכרון
והכל נסגר שתוק ראשי,
הסרתי כובע לזיכרון
ומחשבותיי עפו לכל הרוחות
כמו זרעים שלא יקלטו.

אותך לעד נזכור	א
הקדוש ברוך הוא את נשמתך ישמור	ה
רוח לא היה בתוך ליבו	ר
לא חשבת פעם רק על עצמך	ל
העולם לעולם לא ישכח אותך	ה

שתמיד נזכור את הזמן שהיית איתנו	ש
רעים מעטים חלקת עמנו	ר
מהר מאוד הלכת לעולמך	מ
נאהב ולנצח נזכור אותך	ו

היית אחיץ
 היית ליבור.
 אתה כבר אינך
 אבל אנחנו נזכור!

הם רצו שתמות, אנחנו-
שתחיה. הם חפצו שתיכף,
אנחנו- שתלכה.
בשביבה- נהרצת,
בשביבה- זכית, באדינת
ישראל, מקרה איפה מודה
אניצחונק.
יהי ברוך לזכר בליבנו
חרות שמק!

פחדת...
היית חייל פשוט. אבל
אנו תהיה סמל להצרכה
כי מצפונך לא נתן לך
אנשול את החברים:
נלחמת בשבי צמק.
לא על חייך האנת, אלא
רצית את האדינה, כדי
שאנחנו, כמצט 50 שנה
אחריק נהיה בטוחים
ונליד- "אנו זה לא
יקרה".

שרמן אהרן

בן משה ורחל. נולד ב-3.9.1927 בתל-אביב. למד אוטרמכניקה ונהגות ועבד בהן. עוד בבית-הספר הצטרף ל"הגנה" והשתתף באימונים ובפעולות בסביבה. ב-1945 התגייס לגוטיות ואחרי שירתו זמן-מה באזור ראשון-לציון הועבר לעמק יזרעאל ושימש במשך שנתיים נהג טנדר-הגוטיות בעפולה. משפרצה מלחמת-השחרור חזר הביתה, נכנס לשירות ביחידתו בתי"ש, שהיתה אחרי כך לגדוד בחטיבת "גבעתי", והשתתף בכל פעולותיה בחורף תש"ח. ביניהן: ניתוק תחבורת האויב, פיצוץ מפקדת חסן סלמה וכר. בפסח תש"ח נפצע בקרב על תל-א-ריש, וכשהבריא וחזר לגדודו כבר עמד הגדוד במלחמה נגד הפולש המצרי. באותו ערב עמדה פלוגתו לצאת לפעולת "שבתאי" לשחרור קבוצת ניצנים ואחד היה צריך להישאר ולשמור על כלי האנשים, והואיל והוא היה עוד חלש אמרו להשאיר אותו בתפקיד זה. הוא התנגד לכך ועמד בכל תוקף על זכותו להשתתף בפעולה חשובה זו וצורף לפלוגה. ביצע את משימתו בהצלחה, כמקשר בין שתי כיתות שחדרו לנקודה מסוימת בניצנים, אך נפגע בפגז ונפל בג' בסיון תש"ח (10.6.1948). בו ביום נקבר בראשון-לציון.

חוות דעת על הצבודה!

לדעתנו הכנת הצבודה הייתה מאוד מעניינת ונחמדה, אחותו של הנפטר צורה לנו רבות וסייעה לנו בקבלת מידע. אמנם היה קשה לאסוף את החומר, אך בכל זאת נהנינו במחקר על חיי אדם שבכלל לא הכרנו ולאמדנו רבות, הצבודה צורה לנו להבין את הקושי שהיה בלכבוש את ארץ-ישראל וכמה אנשים היו מוכנים להשקיע בשביל השלום. אנחנו מקווים שהצלחנו בצבודתנו שהוא לספר על חיי האדם ולהעביר מסר של השלום שבשילוב הקריה אחרון ז"ל את חייו.

אחרון אתה טאוותינו!
לכרך לצולף לא יחחק מלפנו!
נאהב ולא נשכח!

מיטל קפלן
מרי לויצקר
חט"ב "אחרון הבילויים"

צבודה זו נערכה מחדש ע"י קרן. א. במרץ 2002.